

Krabice od bot. I ten, kdo nemá mnoho, chce potěšit...

VOLYNĚ – Krabice od bot už poštěté dělala radost dětem z chudých rodin. Jde o projekt Diakonie Česko-bratrské církve evangelické. V jižních Čechách jsou před Vánocemi pouze tři sběrná místa, kam mohou lidé krabice naplněné dárky a vánočně zabalené nosit. Jedno z nich je v sídle Českobratrské církve evangelické ve Volyni. Farářka sboru Daniela Zapletalová Grollová vloni organizovala tuto sbírku poprvé. „Nováčkem jsem já. Volyňská evangelická fara byla sběrným místem už poštěté,“ upřesnila. V rámci republiky donesli lidé rekordních 23 120 krabic, což se rovná 57 dodávkám plných až po střechu.

Ríkala jste, že jste projekt Krabice od bot organizovala poprvé. Je to náročné?

To je těžké říci. Způsob organizace jsem převzala po Evě Tkadlečkové. Dostala jsem kontakty na charitativní organizace v nejbližším okolí, které poskytují pobytové a terénní sociální služby, a také seznam dárců z minulých let. Díky této již mými předchůdci projité cestě nebyla organizace Krabice od bot tolik náročná. Samozřejmě poslední dny před uzavřením akce byly ve velkém tempu, neustále zvonil telefon a zvonek od bytu a byt jsem se snažila, nedokázala jsem si vždy spojit konkrétního člověka s připraveným dárkem a s předchozím telefonním rozhovorem. I přes ten zvláštní krabicový chaos byla ta setkání s předáváním dárků vlastně milá, plná důvěry. Vždyt představte si, že u vás zavoní úplně cizí lidé, které vidíte prvně, možná je už nikdy nepotkáte, nebo třeba až zase za rok, a předávají vám dárek. Oni vám věří, že jejich dárek předáte tam, kde je potřebný a kde udělá radost a vy jim důvěřujete, že zabalená krabice je s láskou připravovaná.

Kolik krabic se vám fyzicky sešlo ve vašem sběrném místě?

U nás ve Volyni se před Vánoci sešlo skoro pět set dárků. Přesný počet 486 krásně zabalených vánočních dárků.

Máte předem určený seznam, kterým dětem udělá krabice s dárečky radost?

Ano, to je přesně jedna z věcí, kterou oceňuji a kterou zavedly mé předchůdkyně. Z jednotlivých azylových domů, se kterými spolupracujeme, a z jejich terénních programů dostaneme seznamy konkrétních dětí. Známe tedy křestní jméno a věk dítěte. Pokud je to v silách jednotlivých organizací, dostaneme také upřesnění, co by si děti pod stromeček přály. Myslím si, že je jiné připravovat vánoční dárek například pro šestiletou Aničku, než si říci – máme tady nepotřebné věci, někomu je dáme. Anička, aniž o tom ví, se stává součástí jiné rodiny, protože i tam myslí na ni, zda se jí dárek líbil, jestli ji potěšil a zda-li jí to oblečení padlo. Možná

Do Krabice od bot se zapojila i celá volyňská základní škola. Farářka sboru, ač měla velké auto, musela dárky odvézt nadvakrát.

mi právě tento rozměr, myslet jeden na druhého, přijde důležitější než samotné darované věci.

Kontrolujete předem, co v krabicích je? Stává se, že do nich lidé, byť v dobré víře, vloží nevhodné věci?

Dárky neotvíráme. Důvěřujeme, že dárky jsou připravené s rozmyslem a s touhou potěšit. Bohužel však mám zprávy z jiných sběrných míst, že udělali špatnou zkušenost, která je vedla k tomu, že o těchto Vánocích opravdu otvírali všechny krabice a kontrolovali jejich obsah. Já doufám, že k tomuto kroku nebudeme muset přistoupit. Neumím si představit, že by někdo z těch lidí, se kterými jsem se před Vánoci setkala, připravil nevhodnou krabici. Dovedu si představit, že ne každá krabice potěší svého obdarovaného, ale to se nám stává i doma, že se prostě netrefíme. Věřím, že takových krabic nebylo mnoho.

Snažíte se vybírat děti z regionu?

Všechny dárky z našeho sběrného místa ve Volyni potěšily děti z nejbližšího okolí. Na začátku jsme měli seznam s asi dvěma sty dětmi. Před Vánoci se však začalo objevovat mnoho

nových ochotných dárců, takže jsme mohli rozšířit seznam dětí o dalších sto z terénních programů.

Rožnášela jste krabice osobně? Co u takového předání člověk zažívá?

Já jsem především rozvázala krabice po jednotlivých azylových domech, takže jsem se více než s konkrétními potřebnými rodinami setkávala s pracovníky jednotlivých středisek. Tyto cesty byly pro mne seznámením se, aspoň trochu, s tím, jak to v azylových domech vypadá a funguje. A musím pokorně přiznat, že pracovníky z těchto služeb obdivuji. Nejenže je to náročná práce s lidmi, ale hlavně je to věčný boj s větrnými mlýny úřadů a úředníků. V konkrétních rodinách je to samozřejmě různé, jinak přijímá dárky rodina, která byla obdarovaná již v minulém roce a jiné to je u nováčků. Milé bylo navštívit s dárkem rodinu, kde se dozvíte, že jejich děti se samy zapojily do Krabice od bot prostřednictvím školy. Mimochoodem, každá ze tříd volyňské ZŠ dostala přidělené dítě a žáci společně připravovali dárky. To je pro mne další důležitý moment, uvědomění si, že vlastně každý

můžeme udělat někomu druhému radost. I ten, kdo nemá mnoho, může potěšit a vlastně chce sám potěšit a obdarovat.

No, a pak jsem byla v rodině, kde to pro ně byl šok. Nejdřív nerozuměli tomu, proč přicházíme, pak proč vlastně k nim, kdo nám o nich řekl, komu mají být vděční, že je to asi omyl, oni do žádné organizace nepatří. A nakonec celý rozhovor, kdy jsme se jim snažili říci, že jsme u nich správně, že jsou kolem jejich rodiny hodní a pozorní lidé, kteří si všimli jejich nouze, zakončil otec rodiny slovy: Ježíšek asi opravdu existuje.

Máte i zpětnou vazbu, jakou radost měly děti z dárků, když krabici rozbalily?

To nevím, u toho jsem nebyla. Víím, jakou radost měli dárci, když přinášeli své krabice, a s jakou klidnou a radostnou úlevou přijímali rodiče dárky pro své děti. Z celé akce mám takový zvláštní rozechvívací pocit ze setkání se zázrakem. Ti obdarovaní a rozrozdostnění z vánočních dárků možná sami vůbec netuší, kolik radosti oni sami zcela nevědomky přinesli do srdcí a rodin dárců, a to je takový malý zázrak, ne?

-kre-